

MÉHES KÁROLY

A mama köszöntése

A mama egyenként szedegette a tenyerébe a morzsákat, és aztán onnan csipegette őket. Nézte, ahogy Frici eszi a pizzát. Frici, az ő jó kis unokája, aki most se feledkezett meg róla, és eljött köszönteni a névnapján.

Hermina?

Micsoda egy név. Mert a családban az ükmamától kezdve mindenkit így hívtak, az első lányt. A második már lehetett Teri, Anna, Juli, de az első nem menekülhetett meg a Herminától. Frici csak nehezen tudta letuszkolni a torkán a pizzát, akkora falatot tömött a szájába. Tudta, ha megköszönti a mamát, ő fog pénzt kapni, egy ötezerest, de lehet, hogy tízest, attól függ, hogy épp mennyire retteg a haláltól, mert amikor jobban retteg, akkor többet ad, de amikor úgy érzi, él még egy kicsit, akkor zsugorivá válik.

Az Éva férje vitte ki a Bandit a temetésre. Ott is áll ám a bál, bólogatott maga elé a mama. Az egyik lányuk az szépen férjhez ment, kiköltöztek B-be, de a másik gyereke, az is lány, annak volt egy élettársa. Na, hogy mondjam, nem férfi...

Frici felnézett a rágásból. Ivott egy korty sört. Csaj?

A mama vállat von.

Az hát. Szóval otthagytá ez az olyan élettársa, mire fogta magát, és kiköltözött az öreganyjához a kis házba. Mert az is él még, megvan legalább kilencvenéves, most halt ki mellőle a másik fia, a Pityu. Úgyhogy az Éva meg a férje most rettentő mérgesek, nem elég a szegyen, hogy összeállt egy nővel, az még ki is adja az útját, most meg oda-telepszik az öregasszony nyakára koloncnak. De nem tudnak mit tenni, mert végül is nem rossz az, ha van vele valaki, még ha ez a lány, hát hogy mondjam...

Frici rágott, nyelt és kérdezett. Lusta, mint az állat?

A mama bólintott egy nagyot.

Nem akartam így mondani, de ez van. Mit lehet csinálni? Nem vagyunk egyformák. Ezt meg is mondtam az Éva férjének, hogy András, ne várja, hogy én itt magának tanácsot adjak, mert azt úgysem lehet. Különben is, azt csinálnak, amit akarnak. De az szép tőle, hogy elvitte Bandit a temetésre.

Vissza is hozza?, kérdezte Frici.

Persze, de nem jönnek meg kilencnél előbb. Biztos lesz valami eszegetés utána.

Frici megtörölte a száját. Igazából fogalma sem volt róla, hogy mama kikeről is mesélt, olyan távoli és bonyolult rokon szálak tekeröztek a családjukban, hogy neki nem volt idege hozzá, hogy mindenkit megjegyyezzen. Az apja is mindig azt ismételtette, hogy ez már egy más világ, pedig ő még ebben nőtt fel. Tán fogcskázott valamikor az Évivel, meg focizott az Andrással.

Nagyapádat nem várod meg, ugye?, kérdezte a mama, Frici biggyesztett egyet, úgy felelte, hogy nem valószínű. Palacsinta nincs?, kérdezte aztán, és a mamára meredt, aki erre rögvest felugrott, és a hűtőhöz ment. Tegnap, de fel lehet mikrózni, jó lesz?

Frici megengedően bólintott, a mobilján megnézte, mennyi az idő. Ígérte a Szilvinek, hogy felhívja hét tájban, de most nem sok kedve volt hozzá. Hülye az a Szilvi. Úgy kitetováltatta a seggét, hogy tiszta retek lett. Mondjuk, kérdezte tőle is, hogy mit szól hozzá, és Frici nem mondta, hogy a popsi fölé, ahol az a két kis gödröcske van, ne tegyen valami mintát. De valami szerényet, épp csak. Neki is fut körbe a bal karján. Hullámvonal, az nem rossz. De ez a csaj..., tiszta lökött.

Tudod, nagyapád milyen. Ahol összeütnek két fazekat, neki ott kell lennie. Nem tudom, kire ütött, mert különben ebben a családban mindenki olyan magába fordul, hallgatag volt. Az apja, na, az kiment a szőlőbe, és egy hétig nem látták. Pedig csak egy kis kalyiba állt ott a sorok között. Kint volt, vasárnap hazajött, elment a misére, a kocsmába, megfürdött, aztán megint kiment.

Legalább nem veszekedtek az asszonnal, húzta el a száját Frici, aki még ismerte a dédit, ahogy összeaszott vénasszonyként is folyton csak pörölt mindenkivel.

Ne is mondd, legyintett a mama. A mikrosütőből elővette a tányért, amiben a maradék palacsinták feküdtek. Kakaós meg diós, mondta, és az unokája elé tette.

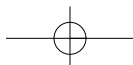
Frici nézte a palacsintákat, mintha még sose látott volna ilyesmit. Belevágott a vilával, gőz szállt fel.

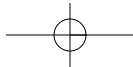
Baromira forró lett, szólt kissé méltatlankodva.

Hát majd kihűl. Nagyapád meséli, hogy az öregek, mármint az apja meg annak a testvérei meg a Jancsi bácsi estéenként lementek a pincébe négyen, körbeültek egy hordót, kitöltötték a bort, és ittak. De közben egy mukkot sem szóltak egymáshoz. Hallgattak, kortyolgattak, újra töltöttek, tovább hallgattak, aztán meg hazamentek. Ilyen emberek ezek. Nem mondom én, hogy jobb vagy rosszabb, mint a másik, de ilyen. Nagyapád meg... hát tudod te azt. Akkor is beszél, amikor nem kellene. Hány-szor mondtam én neki, hogy hallgass már, Tóni, de lehet ennek az embernek beszélni? Ha akarja, úgyis mondja.

Frici mosolygott, ismerte a nagyapja beszélőkéjét. A palacsintatésztaból kifolyó kakaó kicsit megégette a nyelvét. Sokszor őt is idegesítette a papa dumája, főleg, amikor már huszadszor mesélt el valamit. De néha meg irigyelte, hogy minden körülmények között feltalálja magát. Ő az apja fajtája, nem az, hogy hallgatna, hanem rosszul beszél, hebegve, és a végén belezavarodik.

Ez a Szilvi is, elgondolkozik rajta, egyáltalán mit akart tőle. Ott jöttek össze, a Büdös-tó mellett. A tetkókról is akkor beszéltek először. A haja elég szép, a szem nem annyira, a fogai meg görbék. Voltak moziban kétszer, akkor volt egy kis smár meg nyúlkálás. Aztán a Szilvi elment Hevesbe vagy hova. Küldött pár esit. Frici is neki. Mire hazajött, neki már megvolt a karján a hullámvonal. Talán ettől izgult be végül is a Szilvi, hogy meg merte tenni. A mama nem is látta még, rálóg a póló ujjá. Az apja, amikor észrevette, felemelte a szemöldökét. Te, ez nem olyan, mint a részegség, hogy másnapra elmúlik. Most már mindig ilyen leszel. Tudom, felelte Frici. A tükör elé állt, lássa, tényleg ronda-e. Nem találta

annak. Mintha egy vastagabb ér futna ott, csak nem lefelé, hanem körbe. Elég faszán néz ki.

A mama leszedte a tányérokat.

Én mindig olyan voltam, hagytam mindenkit békén. Mit érsz el vele, ha beleártod magad más dolgába? Semmit. Vagy azt, hogy megutálnak. Ezért is nyeltem inkább, ha úgy adódott. Elhíheded, hogy öregapád mellett sem volt minden fenéig tejfel. De ez az ember is dolgozott, mint az állat, akart valamit. Hát mit lehetett tenni? A gyereket fel kell nevelni, az állatot meg kell etetni, a házat fel kell építeni. Ez van.

Ezt most mért mondod?, nézett rá Frici, miközben a villára szúrta az utolsó palacsintavéget. Mert ez az igazság, édes fiam. Néha jó kimondani az igazságot, tudod?

A mama felállt az asztaltól. A nyitott konyhaablakhoz ment, kinézett a kertbe, ahol lassan mélyülni kezdtek a fények. A radiátoron heverő konyharuhát vette a kezébe, azal legyezte magát.

Meg kell gebedni ebben a hőségben. Én nem bírom a negyven fokot. Nagyapád örül, azt mondja, ilyen kellene mindig. Tudod, hogy örökösen fázik. De még most is, ha kinyitom az ablakot, mert úgy érzem, megfúlok, ő reklamál, hogy huzat van.

Tudom, vigyorozott el Frici.

Persze, hogy tudod, szögezte le a mama. Aztán kiment.

Frici tudta, most hozza a pénzt. Bent, a szobában dugdosnak mindenfelé bankókat. Megnézte a mobilját, mert csippentett, üzenete jött. A Szilvi annyit írt: Na?

Elmész ám a kurva anyádba, morogta félhangosan, amikor visszaért a mama. Na, hát miféle beszéd ez?, kérdezte a fejét csóválva.

Semmilyen, felelte az unoka.

Gyerek adj egy pusztit vén nagyanyádnak, te lakli, te! Frici felállt, hátratolta a hokedlit.

Lehajolt, hogy a mama meg tudja ölelni.

Érezte, ahogy a kezébe dugja a pénzt. Nesze, aztán valami okos dologra költösed ám! Nem kellett volna, motyogta az unoka, és ahogy szétváltak egymástól, futó pillantással felmérte, hogy egy ötezrest kapott. Kicsit elhúzta a száját, úgy mondta, köszi. Felhúzta a csukáját.

A mama ott állt mellette, és szörnyülködött. Ebben a hőségben ilyen meleg cipőben járni, meg vagy te bolondulva? Mért nem hordasz szandált?

Jaj, ne már. Jó ez.

Hát te tudod, mondta a mama kis sértődöttséggel a hangjában. Nagyapádnak üzensz valamit?

Frici megállt a ház sarkánál. Megvonta a vállát. Azt, hogy legyen jó, mondta, és elvigyorozott.

Na, erre nem is mondok semmit..., legyintett a mama.

A buszmegálló felé ballagva ujjai sebesen jártak a mobil billentyűin. Szilvinek írt, nem akarta felhívni. Ma nem jó, bocsesz. Talán majd holnap.

A zsebében megmarkolta a pénzt, amit a mamától kapott. A félhold fehéren világított a kora esti égen.

